

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/181/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4411204338
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4411204338.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka v spore žalobcu: S. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. R., D. 4, zastúpený Mgr. Helenou Farkašovou, advokátkou, so sídlom Nové Zámky, Žerotínova bašta 1, proti žalovaným: 1. O. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom S., A. XX, 2. V. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom S., A. XX, zastúpení JUDr. Evou Csontosovou, advokátkou, so sídlom Dvory nad Žitavou, J. G. Tajovského 69, o zaplatenie 4 156,73 eura, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 13C/63/2014-329 z 14. júna 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi voči žalovaným 1. a 2. priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie v zmysle § 12 zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku, ďalej iba „CSP“) rozsudkom č. k. 13C/63/2014-329 zo 14. júna 2019, rozhodol, že žalovaní v I. a II. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 4 156,73 € do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému I. a II. rade v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 51, § 106 ods. 2, § 420 ods. 1, § 534 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“).

3. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca sa žalobou voči žalovaným 1. a 2. rade domáhal zaplatenia sumy 4 156,73 € ako vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré im malo vzniknúť tým, že im ako svojim známym chcel finančne pomôcť, preto si v roku 2004 v T. zobral úver, prostriedky z ktorého im v sume 50 000 Sk odovzdal, pričom sa dohodli, že tento úver budú platiť oni, čo však neurobili a tento úver musel uhradiť on.

4. Žalovaní v 1. a 2. rade so žalobou nesúhlasili a uviedli, že k žiadnej takejto dohode medzi nimi a žalobcom nedošlo, žiadne peniaze im nedal a nie sú mu nič dlžní.

5. Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky 13C/63/2014-236 z 20. mája 2016 súd žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že považoval nárok žalobcu za premlčaný a tiež preto, že žalobca neuniesol svoje dôkazné bremeno a v konaní nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že by bol žalovaným 1. a 2. rade odovzdal finančné prostriedky tak, ako to tvrdil a že by medzi stranami došlo k dohode o tom, že žalovaní úver, ktorý si on pre nich zobral, budú splácať. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 5Co/552/2016-261 z 30. mája 2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolačný súd vytkol, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s námietkou premlčania (keď neprihliadol na okolnosti vyplývajúce z trestného spisu a neskúmal plynutie objektívnej premlčacej lehoty) a tiež nesprávne vec právne posúdil, keď nezohľadnil zistené skutočnosti z pohľadu § 534 OZ a § 420 OZ, čím došiel k nesprávnemu právnemu záveru o nedôvodnosti žaloby, resp. k tvrdeniu o tom, že žalobca v konaní neunesol svoje dôkazné bremeno.

6. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 245463 z 29. 03. 2004 zistil, že ním T. a.s., Bratislava, poskytla žalobcovi spotrebný úver v sume 50 000 Sk.

7. Súd prvej inštancie s poukazom na bod 23 rozsudku, ako aj právny názor odvolacieho súdu vyslovený v jeho zrušujúcom uznesení z 30. 05. 2018 konštatoval, že použitie zvukového záznamu (bod 19 rozsudku) ako dôkazu je namieste, a to i napriek tomu, že o vyhotovení záznamu žalovaná v 2. rade nevedela, a to preto, že išlo o prípad zadováženia dôkazu žalobcom (ako slabšou stranou v uvedenom občianskoprávnom spore, ktorá nemá dostatok dôkazov na preukázanie skutočností, o ktorých tvrdí, že sa stali - v slabej dôkaznej situácii), pričom žalovanej v 2. rade vyhotovením takého záznamu žiadna škoda vzniknúť nemohla.

8. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za nesporne preukázané, že medzi stranami, t. j. žalobcom na jednej strane a žalovanými 1. a 2. rade na druhej strane prišlo k neformálnemu (ústnemu) uzavretiu zmluvy, ktorá svojím obsahom napĺňa náležitosti zmluvy podľa § 534 OZ, ktorou sa tretia osoba (žalovaní) zaväzuje voči doterajšiemu dlžníkovi (žalobcovi), že s veriteľom (T.) bude konať tak, že veriteľ nebude od dlžníka požadovať ani vymáhať splnenie záväzku. S poukazom na všetky skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, došlo medzi stranami k uzavretiu dohody o prevzatí plnenia (§ 534 OZ) medzi žalobcom a žalovanými. Charakteristickým znakom takého právneho vzťahu je, že pri porušení povinnosti plniť (náhradníkom dlžníka) dlžníkovi teda žalobcovi vznikne škoda tým, že hoci exekučne, ale dlh voči banke sám splnil, čo žalobca v konaní preukázal.

9. Súd prvej inštancie vychádzajúc z dokazovania mal za preukázané, že svedkovia M. Z., P. a G. poskytnutie peňažných prostriedkov nepriamo potvrdili. Ich svedecké výpovede hodnotil nielen jednotlivo, ale najmä v súhrne s ďalšími zistenými skutočnosťami tohto prípadu. Výpovede uvedených svedkov smerovali k potvrdeniu skutočnosti odovzdaniu peňažných prostriedkov žalobcu. V spojení s ďalšími žalobcom navrhovanými dôkazmi súd prvej inštancie ich výpovede hodnotil ako pravdivé a dôveryhodné, keď sa postupne potvrdili všetky žalobcom tvrdené a žalovanými popierané skutočnosti.

10. V interných záznamoch banky po poskytnutí peňažných prostriedkov žalobcovi nachádzajú viaceré záznamy o plneniach v prospech úverového účtu, ktoré zadala alebo vykonala žalovaná 2. a ktoré banka prijala na plnenie v prospech žalobcu ako plnenie na úver. Uvedené skutočnosti (nasledujúce po poskytnutí finančných prostriedkov) nasvedčujú, že žalovaná 2. mala vedomosť o povinnosti plniť určité splátky v prospech účtu a úveru žalobcu na základe dohodnutých pravidiel s hlavným dlžníkom - žalobcom.

11. V súhrne zistených skutočností mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca si na žiadosť žalovaných v 1. a 2. rade zobral úver s tým, že na účel splatenia pôžičky žalovanými 1. a 2. sa strany dohodli o prevzatí plnení žalovanými v 1. a 2. rade, ktorí dlh plnili iba čiastočne a následne porušili svoju dohodnutú povinnosť plniť ho. Ak žalovaní v 1. a 2. rade svoju povinnosť neplnili a voči banke ju splnil žalobca, spôsobili žalovaní žalobcovi škodu (§ 420 OZ), pričom z postoja žalovaných (odmietanie, že pôžičku pre žalovaných na svoje meno vybavil a peniaze im odovzdal žalobca) došiel k záveru, že ide o úmyselné škodové konanie.

12. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania považoval prvoinstančný súd žalobu za dôvodnú v plnom rozsahu a tvrdenia žalobcu za preukázané. Bolo nepochybné, že žalobca si zobral v T. a.s., Bratislava, úver v sume 50 000 Sk, ktorý bol splatený len čiastočne, jeho nesplatená časť bola predmetom exekúcie, v rámci ktorej nedoplatok uhradil žalobca. Taktiež mal za preukázané, že medzi žalobcom ako priamym dlžníkom banky na strane jednej a žalovanými 1. a 2. došlo k dohode podľa § 534 OZ o tom, že žalovaní v 1. a 2. rade splnia záväzok žalobcu voči veriteľovi, čím vznikol nový, samostatný záväzkový právny vzťah medzi stranami, ktorý žalovaní v 1. a 2. rade porušili tým, že dohodnuté splátky za žalobcu v

prospech banky prestali platiť, čím žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody podľa § 420 OZ do výšky, ktorú za žalovaných banke zaplatil.

13. Žalovaní popierali, že by žalobca úver zobral na ich žiadosť, pre nich a že by im bol žalobca sumu 50 000 Sk odovzdal a že by medzi nimi a žalobcom došlo k dohode o tom, že tento úver budú splácať mesačnými splátkami oni. Tvrdili, že žiadnu inú sumu než 200 Sk za bránu neboli žalobcovi dlžní. Ich výpovede v konaní boli vyvrátené tým, že všetky žalobcom tvrdené skutočnosti sa javili prvoinštančnému súdu ako pravdivé, pretože boli podložené dôkazmi, hoci nie vždy jednoznačnými, boli však podporené výpoveďami svedkov M. Z., P. a G. a zvukovým záznamom (na ktorom žalovaná 2. hovorí o svojom dlhu voči žalobcovi a banke, ktorý prestala splácať), ktorý svedčí o tom, že tvrdenia žalobcu o spornej dohode sú pravdivé, čím bola obrana žalovaných v plnom rozsahu vyvrátená.

14. S poukazom na uvedené skutočnosti prvoinštančný súd žalobe vyhovel.

15. Z uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nových Zámkoch, Obvodné oddelenie PZ Šurany z 28. 02. 2011 č. k.: ČVS: RP-16/SU-NZ-2011JV mal súd prvej inštancie za preukázané, že vyšetrovateľ konštatoval, že bolo jednoznačne preukázané, že ku skutku došlo 29. 03. 2004, teda podľa aktuálne platných ustanovení o premlčaní trestného stíhania, vyšetrovaný skutok sa stal premlčaným 29. 03. 2007, pričom oznámený na políciu bol k 03. 09. 2008. Napriek tomuto bolo vykonané skrátené vyšetrovanie k zisteniu skutočnosti, či došlo k skutku a či sa ho dopustili konkrétne osoby. Vzhľadom k tomu, že k skutku došlo a z tohto sú podozrivé konkrétne osoby, avšak z dôvodu uplynutia doby premlčania skutku a nemožnosti ich trestného stíhania je dostatočne odôvodnený záver o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 9 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku.

16. Trestný čin podvodu v zmysle § 221 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. (Trestného zákona) je úmyselným trestným činom.

17. V súvislosti s námietkou premlčania vznesenú žalovanými, konštatoval, že s ohľadom na to, že žalovaní konali v úmysle poškodiť žalobcu, nemohla uplynúť objektívna trojročná premlčacia lehota podľa § 106 ods. 2 OZ. Žalobca sa o tom, že žalovaní mu spôsobili škodu dozvedel najskôr v deň, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým bol zaviazaný splatiť zostatok úveru v prospech T. a.s., Bratislava, t.j. dňa 16. 09. 2008, trojročná objektívna premlčacia lehota podľa § 106 ods. 2 OZ začala plynúť dňom nasledujúcim (t.j. 17. 09. 2008) a uplynula by dňa 17. 09. 2011, žalobca však jej plynutie prerušil podaním žaloby (včasným) na súde dňa 11. 03. 2011. S poukazom na to súd prvej inštancie konštatoval, že nárok žalobcu premlčaný nie je a námietka premlčania vznesená žalovanými 1. a 2. nie je dôvodná.

18. Dôveryhodnosť výpovedí žalovaných v 1. a 2. rade bola spochybnená a vyvrátená nielen výpoveďami svedkov, ale aj audio nahrávkou, ktorá je obsahom spisu (bod 19 rozsudku), na ktorej žalovaná 2. hovorí o tom, že „zobrala a kým mala, platila“. Žalovaní tvrdili, že nikdy od žalobcu 50 000 Sk neprevzali, nie sú mu nič dlžní a pokiaľ žalovaná v 2. rade na nahrávke hovorí o nejakom dlhu, ktorý by splatila, keby na to mala, išlo o dlh za bránu, ktorú pre nich žalobca robil a išlo o sumu 200 Sk. Súd prvej inštancie poznamenal, že žalovaná v 2. rade nepochybne na audio nahrávke nehovorí o sume 200 Sk a pokiaľ iný dlh voči žalobcovi nemala (čo sama tvrdila), tak nepochybne hovorila o dlhu vymáhanom v tomto konaní. Je zrejmé, že dlh v sume 200 Sk nie je treba dlhodobo splácať, ale vzhľadom na jeho výšku ide o dlh zanedbateľný. Svedkovia Z. a Z. vo výpovediach potvrdili, že medzi stranami sporu bol kamarátsky vzťah, čo mal súd za nepochybne preukázané aj z audio nahrávky. Žalobca so žalovanou komunikovali ako kamaráti v byte žalobcu, kde prišla na návštevu a aj samotné tvrdenia žalovanej v 2. rade o tom, že za žalobcu vybavovala rôzne veci (napr. platila jeho účty keď jej dal peniaze), svedčia o tom, že ich vzťah bol bližší ako žalovaní tvrdia. Z týchto dôvodov považoval súd prvej inštancie obranu žalovaných za výlučne účelovú a nepreukázanú. Súd v tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaná v 2. rade na pojednávaní dňa 15. 05. 2019 potvrdila, že na nahrávke je jej hlas, a to napriek tomu, že skôr popierala, že by išlo o nahrávku jej rozhovoru.

19. Žalovanou v 2. rade navrhované dokazovanie výsluchom ďalších svedkov (resp. dopyčtá už svedkov vypočutých) súd prvej inštancie nevykonal z dôvodu, že ich výsluch by nemal na ďalšie rozhodovanie súdu vplyv, pretože žalobcom tvrdené skutočnosti mal súd za jednoznačne preukázané,

preto by ďalšie dokazovanie bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, najmä keď navrhované výsluchy mali smerovať výlučne voči dôveryhodnosti uvádzaných svedkov.

20. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi v konaní plne úspešnému priznal súd nárok na plnú náhradu trov konania. O výške jeho nároku na náhradu trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

21. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná v 2. rade, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s otázkou preskúmania vierohodnosti výpovede svedka P. a žalobcu a odmietol vykonať v tomto smere dokazovanie. Rodina P. je problematická, poukázala na problém s drogami v uvedenej rodine, a teda je možné, že výpoveď bola zaplatená. Žiadali vypočuť manželku žalobcu p. Z.. Tú chceli vypočuť aj k tomu, prečo žalobcovi nemohla byť zasielaná výplata na jeho bankový účet, ale chodil na účet manželky. Týmto sa snažila preukázať, že žalobca nie je dôveryhodnou osobou, má sklony ku gamblerstvu a alkoholu, čo mohlo spôsobiť jeho finančné problémy, ktoré riešil sporným úverom. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na výpovedi nevierohodného svedka P. a žalobcu. Žalobca sa snažil presvedčiť súd, že nevedel čo podpisuje a snažil sa spochybníť poskytnutie úveru spochybnovaním pracovníkov peňažného ústavu. Jeho tvrdenia o tom, že si myslel, že je len ručiteľom, sú bezpredmetné. Poukázala na rozpory v tvrdení žalobcu ohľadom okamihu, kedy sa mal dozvedieť o tom, že je dlžník, pričom raz tvrdil, že keď začalo exekučné konanie a inokedy, keď si chcel brať úver na kúpu auta. V spise sa však nachádzajú výzvy na splnenie dlžnej sumy a taktiež aj posledná výzva na plnenie z 30. 03. 2005. V súvislosti s nahrávkou uviedla, že hovorila o dlžnej sume 200 Sk, pričom nahrávka bola zrejme robená počas oslavy na dome žalovaných. Išlo o poslednú splátku za práce, ktoré žalovaným na dome v G. žalobca vykonával. Nahrávku považuje za nezrozumiteľnú a falzifikát. Pokiaľ ide o výpoveď svedka p. G., tento potvrdil len to, že mu žalobca povedal, že bol ručiteľom žalovaných. Výpoveď považuje za účelovú. Súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu, keď neumožnil vysporiadať sa v novom konaní s otázkou posúdenia odovzdania peňažných prostriedkov žalovaným, s čím súvisí výpoveď žalobcu, ktorého výpovede sú rozdielne a výpovede svedka P. (bratranca žalobcu), ktorého rodina je problematická. V súvislosti s telefónnym číslom žalovanej na žiadosti o úvere, mohol ho tam dať žalobca, pretože vedel, že jeden pracovník je spolužiak žalovaného, aby si poistil úver. S poukazom na uvedené považuje rozsudok súdu prvej inštancie za porušujúci právo na spravodlivý súdny proces. Ide o nedostatok, ktorý nemožno v odvolacom konaní odstrániť.

22. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v I. rade, ktorý uviedol, že súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu, keď neposudzoval vierohodnosť výpovede svedka P. a žalobcu, ktorý mení svoju výpoveď. Spochybnil vierohodnosť svedka P. s poukazom na jeho pochybnú osobnosť, problematickú rodinu a povest' drogovu závislej rodiny, kde pod vplyvom drog prišlo aj k vražde medzi súrodencami. Rovnako tak žalobca je alkoholik a gambler, čím sa súd absolútne v konaní nezaoberal. Rovnako tak súd prvej inštancie nevypočul manželku žalobcu k rozhodným skutočnostiam. Vyjadril sa aj k nahrávke, kde jednoznačne jeho manželka hovorí o 200 Sk, ktoré ako poslednú splátku dlžili žalobcu sa práce vykonané na ich rodinnom dome. Žalobca finančné prostriedky z úveru potreboval pre seba a žalovaných sa snaží zatiahnuť do vykonštruovanej pôžičky. Súd prvej inštancie vychádzal z nelogických a rozporuplných tvrdení žalobcu, v dôsledku čoho ich nesprávne zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy.

23. K odvolaniu žalovaných sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a navrhuje odvolaciemu súdu, aby ho potvrdil.

24. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie žalovanej v 1. rade a žalovaného v 2. rade bez nariadenia odvolacieho pojednávania, v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

25. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

26. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

27. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

28. Súd prvej inštancie podľa zistenia odvolacieho súdu vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia vychádza z riadne zisteného skutkového stavu. V odvolacom konaní odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by ho primäli postupovať procesným postupom podľa § 389 ods. 1 v spojení s § 391 ods. 1 CSP tak, ako to žiadali žalovaní v podanom odvolaní. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žaloba žalobcu je dôvodná, keď bolo nad mieru všetkých pochybností preukázané, že žalobcovi bol poskytnutý úver na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere veriteľom T., a. s., ktorý následne poskytol žalovaným, ktorí sa zaviazali ho splácať veriteľovi žalobcu namiesto žalobcu.

29. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu súdneho spisu zistil, že žalobca sa žalobou voči žalovaným v 1. a 2. rade domáhal zaplataenia sumy 4 156,73 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré im malo vzniknúť tým, že im ako svojim známym chcel finančne pomôcť, preto si v roku 2004 v T. zobral úver, prostriedky z ktorého im v sume 50 000 Sk odovzdal, pričom sa dohodli, že tento úver budú platiť oni, čo však neurobili a tento úver musel uhradiť žalobca. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č. k. 13C/63/2014-236 z 20. mája 2016, ktorým žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že považoval nárok žalobcu za premlčaný a konštatoval, že žalobca neuniesol svoje dôkazné bremeno a nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že by bol žalovaným v 1. a 2. rade odovzdal finančné prostriedky tak, ako to tvrdil a že by medzi stranami došlo k dohode o tom, že žalovaní úver, ktorý si žalobca pre nich zobral, budú splácať. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 5Co/552/2016-261 z 30. mája 2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vytkol, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s námietkou premlčania (keď neprihliadol na okolnosti vyplývajúce z trestného spisu a neskúmal plynutie objektívnej premlčacej doby) a tiež nesprávne vec právne posúdil, keď nezohľadnil zistené skutočnosti z pohľadu § 534 OZ a § 420 OZ, čím dospel k nesprávnemu právnemu záveru o nedôvodnosti žaloby, resp. k tvrdeniu o tom, že žalobca v konaní neuniesol svoje dôkazné bremeno.

30. Odvolací súd v zmysle § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalobca uvádzal v odvolaní vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a druhoinsťančné konanie tvoria jeden celok.

31. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcu v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov konania k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne

predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaní sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňujú neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel.

32. Odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý vyhovel žalobe žalobcu, ktorý nad mieru všetkých skutočností preukázal, že mu bol poskytnutý úver od veriteľa T., a.s., ktorý následne poskytol žalovaným, ktorí ho o poskytnutie žiadali. Prvým rozhodnutím súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, toto rozhodnutie bolo odvolacím súdom zrušené okrem iného aj pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Odvolací súd musí konštatovať, že súd prvej inštancie v intenciách zrušujúceho rozhodnutia doplnil dokazovanie a vec opätovne právne posúdil, v dôsledku čoho došiel k správnym skutkovým aj právnym záverom. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno, napríklad preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí určité skutočnosti tvrdiť a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010).

33. Odvolatelia namietali najmä tú skutočnosť, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď založil svoje rozhodnutie na výpovedi nevierohodných svedkov. V tomto smere sa domnievali, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení. Rovnako tak spochybňovali nahrávku pokiaľ ide o jej pravosť a v súvislosti s jej obsahom, pričom žalovaní opakovane tvrdia, že žalovaná v 2. rade nehovorila o dlhu z poskytnutého úveru žalobcovi vo výške 50 000 Sk, ale o dlhu 200 Sk, ktoré mu zostali dlžní za práce na rodinnom dome v G..

34. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 4/2009).

35. S poukazom na uvedené odvolací súd musí konštatovať, že namietanú vadu spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení v rozhodnutí súdu prvej inštancie nezistil. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie opätovnými výsluchmi svedkov, ktoré následne hodnotil v zmysle Civilného sporového poriadku.

36. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

37. Je potrebné zdôrazniť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záverom o existencii záväzku plynúceho z dohody o prevzatí plnenia medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade, hoci neprišlo k výslovnému uzavretiu tejto dohody, ich zábery a následné správanie sa v spojení s dôkazmi vykonanými v predmetnom konaní tomu jednoznačne nasvedčuje. Prvoinštančný súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním majúci na zreteli aj právny záver súdu odvolacieho v zrušujúcom uznesení, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie napadnutého rozhodnutia náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že sa odvolatelia nestotožnili s hodnotením svedeckých výpovedí súdom prvej inštancie, keď opakovane poukazovali na problematické pomery v rodine svedkov, nemôže zakladať nesprávnosť rozhodnutia plynúceho z nesprávneho právneho posúdenia veci ani jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov.

38. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania (teraz strany sporu), ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP), pričom účastníkovi konania (strane) musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia) (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 4/2009 zo dňa 29. júna 2010).

39. Odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že by rozhodnutie nebolo náležite odôvodnené v tom smere, že by sa prvoinštančný súd nedostatočne zaoberal svedeckými výpoveďami. Námietky žalovaných ohľadom nesprávneho a nedostatočného hodnotenia dôkazov, keď namietali nedostatočné posúdenie vierohodnosti osoby svedka a hodnotenie svedeckých výpovedí, považuje odvolací súd za nedôvodné. Rovnako tak pokiaľ ide o námietky smerujúce k tomu, že opakovane navrhovali vypočuť ako svedka p. Z. - manželku žalobcu. V nadväznosti na uvedené dodáva, že hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

40. V zmysle § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov (akt. strán) a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou strane odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá OSP (teraz § 185 ods. 1 CSP) je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka (akt. strany) konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 09. 2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

41. Ústavný súd SR vo svojom Náleze sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. 09. 2010 skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní (pozn. teraz civilné sporové konanie) prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok, teraz § 220 ods. 2 CSP). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva

na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní.

42. K spôsobu vyhodnotenia výpovede svedkov odvolací súd uvádza, že hodnotenie dôkazov je vecou konajúceho súdu, ktorého povinnosťou je, aby všetky vykonané dôkazy vyhodnotil vo vzájomných súvislostiach, pričom musí prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). To, ako súd výpoveď konkrétneho svedka vyhodnotí, je teda úvahou konajúceho súdu, ktorá však nesmie byť svojvoľná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva spôsob posudzovania výpovedí strán a vypočutých svedkov súdom.

43. Skutočnosť, že svedok P. pochádza z rozvrátených rodinných pomerov, ako tvrdia žalovaní, resp. že by mohol holdovať užívaniu omamných a psychotropných látok však ešte nespôsobuje bez ďalšieho jeho nedôveryhodnosť. Navyše je potrebné uviesť, že nejde o jediného svedka, ktorý hoci nepriamo, ale potvrdil tvrdenia žalobcu o tom, akým spôsobom mal prebehnúť úverový proces a za akým účelom. Pravdivosti jeho svedeckej výpovede nasvedčujú aj ďalšie svedecké výpovede a listinné dôkazy. Odvolací súd poznamenáva, že práve z dôvodu, že dôkaz nemusí priamo potvrdzovať, či vyvracať tvrdenie strany, je potrebné, aby súd všetky dôkazy hodnotil najskôr samostatne a následne vo vzájomných súvislostiach s ostatnými dôkazmi využívajúc pritom úvahu. Je však potrebné, aby súd tento svoj procesný postup riadne odôvodnil vo svojom rozhodnutí, aby bolo možné odvolacím súdom procesný postup preskúmať. Práve s uvedeným súvisí aj námietka voči ďalšej svedeckej výpovedi p. G., ktorý podľa žalovaných len nepriamo potvrdil, že žalobca mal vo vzťahu k žalovaným vystupovať ako ručiteľ - čo súviselo s tvrdením žalobcu o tom, že nemal vedomosť o uzavretí úverovej zmluvy, ale len o jeho vystupovaní ako ručiteľ žalovaných. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd považuje námietky voči nedostatočnému posudzovaniu vierohodnosti svedka P. ako aj svedka G. za neopodstatnené.

44. Pokiaľ ide o nevyhovenie žalovaným súdom prvej inštancie ohľadom vypočúvania svedkyne p. Z. k veci týkajúcej sa neschopnosti žalobcu narábať s vlastnou mzdou, poukazuje odvolací súd už na vyššie uvedené, a to skutočnosť, že o tom, aký dôkaz bude v konaní vykonaný, rozhoduje výlučne súd prvej inštancie. Odvolací súd sa však stotožňuje s tým, že vypočúvanie k uvedenej skutočnosti nemá žiaden súvis s tým, či prišlo k pristúpeniu k dlhu žalovanými alebo nie. Správne teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno na preukázanie pravdivosti skutkových tvrdení a dôvodnosti žalovaného nároku.

45. Dôkazným bremenom sa teda rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010).

46. Súd prvej inštancie teda opätovne vec prejedal a dospel k záveru, že zo svedeckých výpovedí bolo nad mieru všetkých pochybností preukázané (hoci ide o nepriame svedecké výpovede), že v kontexte s ostatnými listinnými dôkazmi možno jednoznačne dospieť k záveru, že tvrdenia žalobcu o tom, že na požiadanie žalovaných si vzal spotrebiteľský úver od veriteľa T. a následne ho podľa dohody pred bankou poskytol žalovaným sú pravdivé. Súd prvej inštancie posúdil predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanými ako záväzkový vzťah z titulu pristúpenia k dlhu, pričom nespĺnením si povinnosti žalovaných uhradiť dlh veriteľovi žalobcu mu týmto svojim konaním spôsobili škodu, keď sám žalobca bol povinný uvedený úver splácať.

47. Podľa § 534 Občianskeho zákonníka, kto sa s dlžníkom dohodne, že splní jeho záväzok voči jeho veriteľovi, má voči dlžníkovi povinnosť poskytovať plnenie jeho veriteľovi. Veriteľovi z toho však priame právo nevznikne.

48. Dohodu o prevzatí plnenia teda uzavierajú doterajší dlžník (hlavný dlžník) a tretia osoba (tzv. náhradný dlžník). Touto dohodou sa tretia osoba zaväzuje voči doterajšiemu dlžníkovi, že s veriteľom bude konať tak, že veriteľ nebude od dlžníka požadovať ani vymáhať splnenie záväzku. Dohoda o prevzatí plnenia nemusí mať písomnú formu. Toto právo síce vzniká už uzavretím dohody podľa § 534 OZ, avšak predtým, než sa preberané plnenie stane splatným, nemôže dlžník od preberateľa požadovať, aby uspokojil pohľadávku veriteľa; môže však od preberateľa žiadať, aby sa s veriteľom dohodol, že bude plniť namiesto pôvodného dlžníka (porovnaj § 531 ods. 1 OZ); ak sa plnenie stalo splatným a preberateľ nespĺnil dlh veriteľovi, je sám povinný plniť; plnenie preberateľa sa v takom prípade stane nemožným a v prípade jeho zavineného konania môže od neho dlžník žiadať náhradu škody (porovnaj § 577 OZ); dlžník môže preberateľa plnenia zadržať v splnení splatného dlhu, len ak vyhlási, že plnenie poskytne sám; dohoda o prevzatí plnenia neznamena, že preberateľ má prednostné právo splniť záväzok veriteľovi namiesto dlžníka; veriteľ je oprávnený, nie však povinný prijať plnenie od preberateľa dlhu; súhlas s dohodou medzi dlžníkom a preberateľom môže vyjadriť tým, že plnenie preberie od preberateľa s právnym účinkom splnenia dlhu (iný spôsob splnenia dlhu, ako je napr. započítanie, nie je veriteľ povinný akceptovať). Dohoda o prevzatí plnenia zakladá obligačný záväzok medzi hlavným dlžníkom a treťou osobou (náhradným dlžníkom). Náhradný dlžník má na základe dohody podľa § 534 OZ povinnosť voči dlžníkovi. Veriteľovi však z toho nevznikne priame právo. To znamená, že veriteľ môže naďalej vyžadovať splnenie dlhu od pôvodného dlžníka. (Fekete, L: Občiansky zákonník 3. zväzok (Dedenie, Záväzkové právo všeobecná časť). Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2015. str. 536-537).

49. Ak zaviazaný preberateľ dlhu (náhradný dlžník) nespĺnil podľa dohody o prevzatí plnenia podľa § 534 OZ svoj záväzok poskytnúť za hlavného dlžníka plnenie jeho veriteľovi, a preto hlavný dlžník plnil svojmu veriteľovi sám, znížil sa tým majetkový stav tohto dlžníka v dôsledku porušenia záväzku zaviazaného a hlavnému dlžníkovi vznikol nárok na náhradu škody voči zaviazanému podľa § 420 OZ (Rc 16/2008).

50. Ak platba dlhu za dlžníka treťou osobou predchádzala dohoda účastníkov podľa § 534 OZ, podľa ktorej platbou tretej osoby do rúk dlžníkovi veriteľa bude znížený dlh tretej osoby voči dlžníkovi, došlo touto platbou k zániku záväzku tretej osoby splnením a prejav smerujúci k započítaniu už nie je namieste. Situácia je tu podobná ako u poukážky (§ 536 ods. 1 prvá a druhá veta OZ). Námieta, že dohoda o prevzatí plnenia mala byť uzatvorená písomne, nie je dôvodná, pretože § 534 OZ nevyžaduje písomnú formu tejto dohody. Započítanie by bolo potrebné vtedy, ak by tretia osoba zaplatila za dlžníka jeho dlh z vlastného podnetu bez akejkoľvek predchádzajúcej dohody s ním. V takom prípade by jej vznikla voči dlžníkovi pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 454 OZ a zníženie svojho záväzku voči nemu by mohla dosiahnuť len započítaním (Ro NS ČR z 21. 06. 2007, sp. zn. 20 Cdo 2958/2006).

51. Pokiaľ náhradný dlžník plnenie za hlavného dlžníka neposkytne, nie je tým hlavný dlžník zbavený povinnosti plniť. Hlavný dlžník sa však v takom prípade môže voči preberateľovi dlhu domáhať náhrady toho, čo musel sám plniť svojmu veriteľovi, hoci to mal na základe dohody urobiť náhradný dlžník. V takom prípade by však nešlo o vymáhanie záväzku z dohody medzi nimi, ale o uplatnenie nároku na náhradu škody (§ 420 OZ), ktorá vznikla hlavnému dlžníkovi v dôsledku nesplnenia povinnosti náhradného dlžníka. (Fekete, L: Občiansky zákonník 3. zväzok (Dedenie, Záväzkové právo všeobecná časť). Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2015. str. 538).

52. Odvolací súd konštatuje, že správne súd prvej inštancie vychádzajúc zo skutočností, ktoré vyplynuli z opätovného preskúmania dospel k záveru, že vzťah medzi žalobcom a žalovanými je potrebné podriaďiť pod záväzkový vzťah vyplývajúci z dohody o prevzatí plnenia - prístupenie k dlhu. Správne bolo zistené, že žalobca uzavrel so žalovanými 1. a 2. ústnu zmluvu o pôžičke s rovnakými podmienkami, za akých bol poskytnutý úver veriteľom T., a.s., žalobcovi ako dlžníkovi. Žalobca bezodkladne po tom, ako mu bol úver poskytnutý tento poskytol formou pôžičky žalovaným v 1. a 2. rade, ktorí spočiatku svoj záväzok plnili, čo bolo jednoznačne podporené aj tým, že žalovaná v 2. rade vkladala finančné prostriedky na účet žalobcu, ktoré následne veriteľ - banka zúčtovala na úver poskytnutý žalobcovi. Uvedené nasvedčuje záveru, že žalovaná v 2. rade vedela o svojej povinnosti vo vzťahu k žalobcovi plniť určité splátky v prospech účtu a úveru žalobcu. Je zrejme, že tak robila na základe predchádzajúcej dohody s hlavným

dlužníkom - žalobcom. Je pravdepodobné, že tak ako tvrdili, že medzi žalobcom a žalovanými nešlo len o bežný susedský vzťah, bez ďalších bližších väzieb, pretože bežne susedia nekladajú finančné prostriedky na úverový účet iných susedov a naopak.

53. Odvolací súd nemá v tomto smere žiadne pochybnosti o tom, že žalobca si na žiadosť žalovaných v 1. a 2. rade zobral úver vo výške 50 000 Sk s tým, že na účel splatenia pôžičky žalovanými 1. a 2. sa strany dohodli o prevzatí plnení žalovanými v 1. a 2. rade. Z uvedeného vznikli dva samostatné záväzkové vzťahy, a to medzi žalobcom ako priamym dlžníkom banky (hlavný záväzkový vzťah) a následne vzťah medzi žalobcom a žalovanými, ktorí uzavreli medzi sebou dohodu podľa § 534 OZ o tom, že žalovaní splnia záväzok žalobcu voči veriteľovi. Títo však dlh plnili iba čiastočne, čím porušili svoju povinnosť plniť, a tým spôsobili žalobcovi škodu vo výške nesplateného dlhu. Predmetnú povinnosť bol následne povinný splniť banke žalobca, voči ktorému bolo v dôsledku neplnenia povinnosti žalovanými vedené aj exekučné konanie. Správne potom súd prvej inštancie posúdil takéto konanie žalovaných ako úmyselné.

54. Pokiaľ ide o opakované tvrdenie žalovaných, že v nahrávke z telefonického hovoru medzi žalobcom a žalovanou v 2. rade ide len o sumu 200 Sk, ktorú zostali žalobcovi dlžní za práce vykonané na ich rodinnom dome v G., odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že ide len o účelové tvrdenia s úmyslom zakryť svoju povinnosť plniť žalobcovi ich skutočný dlh. Okrem iného v nahrávke žalovaná v 2. rade spomína peniaze banky, ako aj o vedomosti svojej povinnosti plniť žalobcovi a v konečnom dôsledku aj skutočnosť, že pokiaľ mala finančné prostriedky, splátky aj uhrádzala, čo nasvedčuje tomu, že ide o sporný úver a nie finančné prostriedky žalobcu, ktoré mu zostali dlžní za práce vo výške 200 Sk. Je nelogické, aby si žalobca bral úver na to, aby mohol vykonať práce v hodnote 200 Sk, navyše keď tieto práce spočívali v jeho osobných výkonoch. Obrana žalovaných bola vyvrátená ostatnými dôkazmi a odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom smere, že tvrdenia žalovaných, ktoré opakovane uvádzali aj v odvolaní, možno považovať len za účelové, žalovaní neprodukovali žiadne dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení, práve naopak v konaní bolo jednoznačne vyvrátené toto ich tvrdenie, preto aj odvolací súd tieto námietky považuje za nespôsobilé zvrátiť zistený skutkový stav.

55. Spornou bola v konaní pred súdom prvej inštancie aj premlčacia doba, teda či je nárok žalobcu premlčaný alebo nie. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí odkázal prvoinštančný súd na závery z trestného konania. V tomto smere odvolací súd poznamenáva, že v odvolaní žalovaní nenamietali, že by nárok žalobcu bol premlčaný, preto sa odvolací súd uvedeným ďalej ani nezaoberal a len konštatuje, že správne súd prvej inštancie pri posudzovaní plynutia premlčacej doby aj v nadväznosti na správne posúdenie záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovanými a porušenie povinnosti žalovaných z dohody o prevzatí plnenia za úmyselné škodové konanie v spojení so závermi vyšetrovania Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nových Zámkoch, Obvodné oddelenie PZ Šurany z 28. 02. 2011 č. k.: ČVS: RP-16/SU-NZ-2011JV dospel k záveru, že nárok žalobcu premlčaný nie je. Vzhľadom na výsledky vykonaného skráteného vyšetrovania, z ktorého jednoznačne vyplýva, že skutok bol spáchaný a z tohto skutku sú podozrivé konkrétne osoby, ktoré však nemožno trestne stíhať z dôvodu uplynutia doby premlčania skutku, čo odôvodňuje o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 9 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, sa žalobca o tom, že žalovaní mu spôsobili škodu dozvedel najskôr v deň, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým bol zaviazaný splatiť zostatok úveru v prospech T. a.s., Bratislava, t. j. dňa 16. 09. 2008, trojročná objektívna premlčacia doba podľa § 106 ods. 2 OZ začala plynúť dňom nasledujúcim (t. j. 17. 09. 2008) a uplynula by dňa 17. 09. 2011. Žalobca plynutie premlčacej doby prerušil podaním žaloby na súde dňa 11. 03. 2011, preto je zrejmé, že pôvodne vznesená námietka premlčania vznesená žalovanými v 1. a 2. rade nie je dôvodná.

56. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd nemôže súhlasiť s odvolacími námietkami žalovaných, že súd prvej inštancie sa nepridržal právneho záveru, ktorý vyslovil odvolací súd v zrušujúcom uznesení. Ako je uvedené vyššie v bodoch predmetného rozsudku, súd prvej inštancie doplnil dokazovanie tak, ako mu to odvolací súd naznačoval a opätovne vec posúdil v kontexte novo zistených skutočností. Vykonané dôkazy opätovne prehodnotil, zachovávajúc pritom zásady hodnotenia dôkazov vyplývajúc z Civilného sporového poriadku. Vysporiadal sa so všetkými spornými a pre správne posúdenie veci rozhodujúcimi skutočnosťami ako aj námietkami žalovaných. Svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil, keď dal odpoveď na všetky otázky, ktoré v konaní vyvstali. V odvolaní žalovaní neuvádzali žiadne nové skutočnosti, len opakovali argumentáciu, ktorú už niekoľkokrát v konaní

pred súdom prvej inštancie použili, pričom súd prvej inštancie sa s ňou náležite vysporiadal. Odvolací súd ako uviedol vyššie, nepovažuje postup v hodnotení svedeckých výpovedí ani posúdení vierohodnosti svedkov za nesprávny, rovnako tak sa stotožňuje aj so zamietnutím vykonania výsluchov svedkov, ktoré navrhovali žalovaní, keď z okolností, ku ktorým chceli svedkov vypočúvať je zrejmé, že neboli spôsobilé prispieť k objasneniu skutkového stavu veci. Z vykonaného dokazovania možno teda jednoznačne dospieť k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, keď preukázal, že žalovaným poskytol pôžičku, ktorú sa mu oni zaviazali splácať, čo však nesplnili a tým mu spôsobili škodu. Dôvodnosti uvedeného záveru nasvedčujú aj výsledky skráteného vyšetrovania v trestnom konaní. Všetky uvedené skutočnosti vo svojej nadväznosti viedli odvolací súd k záveru o správnosti napadnutého rozsudku, keď nevzhliadol žiadne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, preto ho aj ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

57. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 tak, že procesne úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v I. a II. rade v rozsahu 100 %.

58. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).